

Bogdan Łazuka, Urzędnicy Pana B.

Dałeś mi, Panie, rozum i wiarę,
duszę rogatą, serce za ciasne
no i sumienie - jak to sumienie -
niedoskonałe, za to własne.
Z tobą się zawsze jakoś dogadam,
w smutku pocieszysz, w biedzie pomożesz,
lecz ten naziemny Twój personel...
o, z personelem to już gorzej.
Swoją świętą nos pcha mi pod koldrę,
poucza, w duszy grzebać chce...
Chyba dlatego tak nie lubię
Twych urzędników, Panie B.
Chyba dlatego tak nie lubię
Twych urzędników, Panie B.
Kiedy pomówić z Tobą muszę,
robię to tak jak Towie mleczarz,
a Ty nadstawiasz Boże ucho
i słuchasz mnie, i nie zaprzeczasz.
Bo chcesz zrozumieć pech człowieczy,
nasze zmęczenie ponad siły
i jesteś dla nas wielkoduszny,
a dla mnie bywasz nawet miły.
Więc się nie mieszaj, sługo Boży,
gdy z Twoim Panem mówić chcę,
nie potrzebuję pośredników
w moich rozmowach z Panem B.,
nie potrzebuję pośredników
w moich rozmowach z Panem B.
W departamencie spraw niebieskich
są moje akta personalne
i każdy krok mój pilnie śledzą
anioły twe transcendentalne.
Lecz gdy przed Tobą kiedyś stanę,
sama chcę z życia się tłumaczyć,
proboszcz by nie dał rozgrzeszenia,
a Ty zrozumiesz i przebaczysz.
Więc - póki żyję, myślę, czuję -
niech ręka Boska broni mnie
przed pychą i nadgorliwością
Twych urzędników, Panie B.!
Więc - póki żyję, myślę, czuję -
niech ręka Boska broni mnie
przed pychą i nadgorliwością
Twych urzędników, Panie B.!